

Chơi Trốn Tìm

Contents

Chơi Trốn Tìm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	11

Chơi Trốn Tìm

Giới thiệu

Tên gốc: – Tróc mê tàng Thể loại: Đam mỹ, đoản văn, nhất công nhất thụ, hiện đại, ăm áp, phúc hắc tác giả công x ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choi-tron-tim>

1. Chương 1

Cuối tuần phòng ký túc xá chỉ còn hai người Triệu Quân cùng Lý Dương.

Cả hai đều ngồi trước máy tính làm việc của mình, trừ bỏ âm thanh đánh máy cùng nhấp chuột, đều không còn bất cứ thanh âm nào khác.

Triệu Quân đem chương thứ hai mươi sáu đăng lên mạng sau đó, liền đứng dậy đẩy ghế dựa ra thuận tiện đi vào nhà vệ sinh.

Lý Dương nghe thanh âm đẩy ghế đằng sau, vội vàng dựng lỗ tai, thẳng đến khi cửa nhà vệ sinh bị đóng lại, cậu mới đứng dậy phóng tới trước máy tính Triệu Quân.

Tay phải run rẩy mở cửa sổ web, Lý Dương đảo mắt liếc nhanh, vừa lúc nhìn thấy trang web đề tác giả Triệu Quân, lại kéo xuống dưới cùng... Oa! Đã có chương thứ hai mươi sáu rồi!

Đột nhiên, nhà vệ sinh truyền ra tiếng giạt nước, Lý Dương tâm sợ hãi nhảy dựng, vội vã đóng lại cửa sổ trình duyệt, rất nhanh lẫn trở về chỗ ngồi của mình.

“Đông!”

Không nghĩ đến, đầu gối Lý Dương đập mạnh vào ghế dựa, khiến cậu đau đến ná thở, nước mắt rất nhanh trào lên. Đành phải nhịn xuống, vội vàng đặt mông ngồi trở lại ghế trước máy tính của mình.

“Thế nào?” Triệu Quân vừa từ nhà vệ sinh đi ra liền nghe thấy thanh âm, chạy lại thấy Lý Dương đang cúi thắt lưng lấy tay che đầu gối, không khỏi có chút lo lắng.

“Vô, vô sự... Liên vừa mới chơi game (nguyên văn: - ngoạn du hí, vì không rõ nghĩa lắm nên ta đoán là game) nhất thời kích động, ách, không cẩn thận đập vào cái bàn.” Lấp ba lấp bắp nói xong một câu nói dối, Lý Dương khấn trương đến tim đập thùng thùng, thực sự sợ bị Triệu Quân phát hiện chính mình có xem trộm máy tính của hắn.

“Nga, không phá da xuất huyết là tốt rồi.” Triệu Quân lại nhìn thoáng qua máy tính Lý Dương, trên màn hình là trò “Tam quốc sát”, “Chủ công” nhân vật của Lý Dương một giọt máu cũng không mất. Nghĩ không rõ này có cái gì khiến cậu kích động đến mức đập cả đầu gối vào bàn.

“Ừ, vô sự, tôi vẫn là ngồi trên giường chơi thì hơn.” Đau đến giảm bớt, Lý Dương bình tĩnh lại, đem máy tính phóng tới trên giường, chính mình chậm rãi trèo thang đi lên.

Triệu Quân cũng về tới chỗ ngồi của mình, nhìn thoáng qua thấy chuột của mình bị di động...

Liên tưởng đến chuyện vừa nãy của Lý Dương...

Thật là nhất thời kích động sao? Triệu Quân không khỏi có chút buồn cười lại có hơi đau lòng.

Triệu Quân viết tiểu thuyết, chuyện này bạn cùng phòng hắn cũng biết, bất quá cũng không có ai nhìn đến tiểu thuyết của Triệu Quân. Bởi vì máy tính Triệu Quân cũng không cho người khác mượn sử dụng, chính hắn dùng xong cũng là rất nhanh tắt máy cất kỹ.

May mà mấy bạn cùng phòng cũng không phải người đối tiểu thuyết thực hứng thú, so với việc đó, bọn hắn càng thích ra ngoài vui vẻ đàm tình thuyết ái hơn. Lâu ngày, cũng không ai tái muốn truy vấn tiểu thuyết của Triệu Quân nữa.

Chỉ có một người, ánh mắt vẫn luôn phiêu hướng về máy tính của hắn...

2. Chương 2

Ba tháng trước, Triệu Quân đột nhiên không có việc gì lướt weibo, cũng bất quá là nhất thời nhàm chán mà ngứa tay tìm một chút nick QQ của Lý Dương, thế nhưng lại phát hiện ra một bí mật làm hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng đến muốn nhảy lên cộc đầu vào trần nhà —— Lý Dương cư nhiên vẫn luôn thầm yêu hắn!

Sở dĩ nói Triệu Quân là kinh hỉ mà không phải kinh ngạc, đó là bởi vì, Triệu Quân hắn kỳ thật cũng vẫn luôn yêu thầm Lý Dương...

Cả hai người đều thầm yêu người kia xác suất vốn là không lớn, mà trong đó một người phát hiện ra trước thì lại càng ít hơn, huống chi bọn hắn còn là đồng tính, này kêu Triệu Quân làm sao có thể không kinh hỉ, không kích động cơ chứ?

Mới đầu Triệu Quân cũng không dám xác định đây thật là của Lý Dương, khả sau khi xem xong gần một ngàn điều trên weibo kia thì, không thể không tin...

Nhật ký trên weibo của Lý Dương có lắm nhảm chút chuyện vụn vặt cuộc sống hàng ngày, nhưng này đồng loạt tất cả đều là Triệu Quân đã từng thấy. Triệu Quân gần như mỗi ngày đều cùng cậu đi học đi ăn rồi cùng về ký túc xá, không ai so với hắn càng quen thuộc những tiểu tiết này hơn.

Đương nhìn đến nhật ký weibo Lý Dương còn nói hắn thích ăn nhất là cá lóc, ma lạt nóng, còn có hai người thường xuyên qua phố nhỏ sau trường đi qua một chuỗi nhà Trương gia (nguyên văn cả câu: -

còn có hai người kinh thường quang cố đích học giáo hậu phổ đích một nhà trương ký xuyên xuyên, không hiểu lắm)... Triệu Quân tâm tràn đầy cảm động.

Nhưng xác minh tâm của Lý Dương có hẳn, vẫn là bởi vì một câu trong weibo... Lý Dương viết: “Không dám bày tỏ, cho nên đành phải chôn dấu trong lòng, lặng lẽ thích hẳn ...”

Nhìn đến câu kia, tâm Triệu Quân trong nháy mắt tối sầm, cũng may nhìn xuống phía dưới thấy bức ảnh kèm theo.

Kia là ảnh hai người dựa vai nhau, bắt quá đã che đi đầu của hai người, bối cảnh là sân bóng đá trường, ánh nắng cuối ngày ảm áp tràn ngập ảnh chụp... Mặc dù mặt hai người không nhìn thấy, nhưng Triệu Quân vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra được ảnh chụp hai người kia đúng là hẳn cùng Lý Dương.

Cho nên, Lý Dương là thật sự thích hẳn...

Khoảng thời gian đó, máy tính Triệu Quân vẫn liên tục cập nhật tin tức, hơn nữa lại số lần nhìn lên Lý Dương còn tăng đáng kể, hại Lý Dương không hiểu chuyện gì cũng bị xấu hổ đỏ mặt không thôi.

Ngoài ra, Triệu Quân phát hiện weibo Lý Dương có để lộ ra một phần nhỏ tin tức Lý Dương chế tác kịch truyền thanh, mà có một câu là: “Hắn viết tiểu thuyết, tôi rất muốn xem, chính là tôi nhìn không tới... Nếu có thể, thật muốn từ tiểu thuyết của hắn làm một bộ kịch truyền thanh.”

Triệu Quân lúc trước không cho bạn cùng phòng nhìn tiểu thuyết hắn viết, cũng là bởi vì tiểu thuyết của hắn hai nhân vật chính đều là nam...

Hiện giờ tuy hắn đã biết chuyện Lý Dương thích mình, cũng thấy được điều trên weibo kia, nhưng chính hắn cũng không thể mặt dày chủ động tiến lên cho Lý Dương nhìn tiểu thuyết của hắn.

Nói hẳn nhất gan cũng được ngu ngốc cũng tốt, hai mươi năm qua hắn chưa từng biết đến chuyện yêu đương, cho nên đối hắn hiện tại không thể yêu cầu quá cao.

Thế là mới có một màn sáng nay Lý Dương nhìn trộm máy tính Triệu Quân kia. Triệu Quân lúc sau nghĩ, sớm biết vậy hắn đã ngốc trong nhà vệ sinh thêm một lúc nữa, người nợ hắn sẽ không vì bối rối mà bị đập đầu gối đi...

Đúng vậy, lần này hắn là cố ý rời đi mà không tắt máy tính!

Mấy ngày trước Trương Hữu cùng Vương Sâm đều hỏi thăm tiểu thuyết của hắn, Lý Dương vẫn một mình yên tĩnh chơi máy tính của mình, dáng vẻ nhìn như một chút cũng không hứng thú, chính là dư quang ánh mắt luôn hướng bọn hắn bên này phiêu qua...

Sách, giả bộ, còn tưởng hắn không phát hiện ra sao.

3. Chương 3

Than ôi Lý Dương, than ôi Lý Dương, than ôi Lý Dương...

Lý Dương không ngừng nhắc đi nhắc lại những từ này trong lòng, chỉ sợ vừa phân tâm liền quên mất, đây chính là bút danh cậu thật vất vả mới nhìn lên được của Lý Dương a! Bất quá nói đi cũng phải nói lại, bốn từ kia xếp cùng một chỗ sao lại có cảm giác kỳ quái đến vậy... Mặc kệ đi, trước tiên lên mạng tìm kiếm chút đã.

Trang web Triệu Quân đăng tiểu thuyết vừa vặn cũng là nơi Lý Dương thường hay xem (trang web chuyên đăng BL và Lý Dương vẫn thường lên đây xem đam mỹ đấy ạ:D), vừa tìm được tên tác giả mới nhớ ra là đã có hai mươi sáu chương, Lý Dương hai mắt tròn to đến không thể to hơn được.

Còn may tiểu thuyết Triệu Quân viết cũng không quá dài, nhưng Lý Dương một hơi xem hết cũng phải đến ba giờ sáng (nguyên văn: - rạng sáng tam điểm, ta không hiểu lắm nên chém), chính là cậu một chút đều không thấy buồn ngủ, cả người đều hưng phấn không thôi.

Mà chân chính làm cậu chấn kinh chính là, Triệu Quân viết cư nhiên là đam mỹ tiểu thuyết! Không lẽ hẳn cũng là... GAY?! Bất quá lại nghĩ tới bản thân ở trên mạng biết mấy nam tác giả kia, có cong thật sự, cũng có cái gọi là hủ nam... Cậu duy nhất có thể khẳng định là, ít nhất Triệu Quân hẳn sẽ không chán ghét đồng tính luyện đi.

Tiểu thuyết của Triệu Quân không thể nói là đặc biệt hay (mặc dù Lý Dương tâm đã nhin không được nghĩ muốn cấp hẳn N cái like (nguyên văn: - hảo bình, tức là đánh giá tốt nhưng thấy dễ like hay hơn:)) rồi, nhưng là cũng không kém. Hành văn cần trau dồi cải thiện, các tình tiết kể về quá khứ (nguyên văn: - cổ sự tình tiết) cũng đã giản lược nhiều. Đại khái là bởi vì ngắn, cho nên khiến người đọc tổng cảm thấy không đủ, bất quá có không gian phát huy trí tưởng tượng, càng khiến người ý vị thâm trường... Được rồi, này hoàn toàn là ý kiến chủ quan của Lý Dương.

Trong đó có một chương tên là Âm luyện là chương mang lại cho Lý Dương nhiều cảm xúc nhất, cảm tình trong đó được miêu tả thực tình tế tĩ mĩ, thực chân thành... Thật giống như... Bản thân tác giả đang thâm yêu (âm luyện có nghĩa là yêu thâm) một người vậy... Lý Dương lắc đầu quay lại tập trung tiếp tục xem, đem cảm giác ề ẩm trường trường trong lòng kia mạnh mẽ áp chế xuống.

Lúc sau Lý Dương từ phần giới thiệu tóm tắt tìm ra weibo tác giả, dùng tên khác đặt chế độ theo dõi (giống chế độ follow của facebook đó), gửi thư cá nhân xin hợp tác (nguyên văn: - dụ dỗ, thông đồng nhưng để vậy có không hợp lắm nên ta đổi lại), xin QQ, xin được cho phép chế tác kịch truyền thanh chương Âm luyện kia...

Lúc này, Triệu Quân đã sớm ngủ, không biết hẳn ngày mai thấy được có hay không trả lời mình, có thể đáp ứng mình không?

Lý Dương tắt máy tính nằm ở trên giường nhin không được suy nghĩ chuyện ngày mai, nhưng chưa nghĩ được bao lâu, đã bị cơn buồn ngủ làm đứt đoạn. Trước khi ngủ liếc mắt nhìn giường ngủ Triệu Quân phía đối diện một cái, Lý Dương nhẹ giọng nói: “Triệu Quân, ngủ ngon.”

4. Chương 4

Lý Dương là ba giờ sáng mới đi ngủ, này ngủ là ngủ một giấc đến giữa trưa. Dụi dụi mắt cho tỉnh táo, đột nhiên phát hiện bên cạnh gối đầu có thứ gì đó. Cầm lên nhìn, nguyên lai là một hộp được cao.

“Lưu thông máu, tán ứ, giảm đau...” Lý Dương nhìn công dụng trên vỏ hộp được cao, khuôn mặt mờ mịt.

Lúc này, cửa phòng vang lên tiếng mở khóa, người đang tiến lại kia đúng là Triệu Quân.

Triệu Quân vừa vào cửa liền thấy Lý Dương ngồi ngốc ở trên giường, chắc là vừa mới ngủ dậy, áo ngủ đang trước mở khai hơn phân nửa, vừa hay lộ ra một mảng eo, làn da nơi đó thoát nhìn thực trắng, thực mềm... Rơi vào trong mắt Triệu Quân Lý Dương liền hóa thành một khối đậu hủ thơm ngon, khiến hẳn... thật nghĩ muốn cắn một ngụm.

Hai người nhất thời sững sốt, đột nhiên có chút không biết phải làm sao*, còn may Triệu Quân bình tĩnh lại trước, dời đi ánh mắt, nói: “Tỉnh, trước đi rửa mặt, rồi lại đây ăn cơm.”

Vừa nói vừa đem hộp cơm* đặt ở trên bàn, chính mình trèo lên giường mở máy tính lên mạng.

Lý Dương nghe Triệu Quân xuống giường đi rửa mặt, nghĩ đến có lẽ hiện tại Triệu Quân là đang xem thư mình gửi đi, tim vốn đang đập bình thường lại bắt đầu loạn lên. Bất quá, hẳn thế nào lại cảm thấy chính mình tựa hồ quên mất chuyện gì rất trọng yếu a...

Lý Dương một bên nghĩ ngợi một bên ăn trưa, đột nhiên, gọi: “Triệu Quân!”

“Ân?” Triệu Quân đang trả lời thư cá nhân của tên gốc nào đó nửa đêm gửi cho hắn.

Các loại yêu cầu? Không hiểu tên bạn trai của hắn (nguyên văn: - nam bằng hữu:3) này thật là yêu cầu như không yêu cầu ấy. Triệu Quân trong lòng đã muốn cười lăn lộn, thiếu chút nữa không bảo trì được khuôn mặt bình tĩnh.

“Kia, được cao là cậu mua cho tôi à?” Lý Dương mặc dù trong lòng đã xác định đáp án, ngoài miệng vẫn là muốn hỏi lời vô nghĩa này.

“Ân.” Đáp một tiếng rồi quay về phía máy tính, hắn không nghĩ muốn tiết lộ ý cười dưới đáy lòng mình.

“Kia, bao nhiêu tiền a? Chờ vài ngày nữa tôi sẽ đem tiền hoàn trả lại cậu.” Lý Dương kỳ thật cũng chỉ là nghĩ muốn cùng Triệu Quân nói nhiều thêm mấy câu mà thôi, không nghĩ đến lời này vào tai Triệu Quân liền biến thành mang ý nghĩa khác.

Quả nhiên, sắc mặt Triệu Quân liền đen lại, không hề trả lời cậu.

Lý Dương cũng phát hiện chính mình hình như nói sai rồi, cúi đầu, lăm lăm nửa ngày cũng không biết làm thế nào vãn hồi mới tốt, cao hứng khi vừa nghe được cao kia là Triệu Quân mua cho mình cũng tiêu thất không còn một mảnh.

Triệu Quân liếc nhìn Lý Dương một cái, có điểm phiền não, càng nhiều là không đành lòng nhìn Lý Dương tự trách, thế là lên tiếng nói: “Không cần trả, mau ăn cơm đi, không nguội đấy.”

Lý Dương nghe nói liền cao hứng đáp ứng: “Ân! Cảm ơn cậu.”

5. Chương 5

Lý Dương dùng xong cơm trưa liền vội vàng khởi động máy tính lên mạng, rất nhanh lên weibo xem xét tin tức.

Nhìn đến Triệu Quân gửi thư trả lời nói đồng ý ủy quyền, Lý Dương kích động muốn chết. Có thể tự mình chế tác kịch truyền thanh của người mình thích, vận may này cũng không phải cậu nghĩ muốn có là có thể có được a.

Lý Dương lại dùng lấy tên khác lập một QQ kết bạn với QQ của Triệu Dương. Trộm nhìn người nọ ngồi trên giường đối diện, Lý Dương vui vẻ không kìm được nở nụ cười.

Thật giống như đang chơi trốn tìm vậy, cậu trốn ở nơi mọi người đều nhìn không tới, nơi đó có thể nhìn rõ ràng nhất cử nhất động của kẻ đi tìm là Triệu Quân kia mà không sợ bị phát hiện. Nghĩ vậy bèn cười trộm một cái, hưởng thụ niềm vui tùy thời đều có thể nhảy ra dọa đối phương nhảy dựng.

Cười xong rồi, sắp xếp mọi chuyện cũng xong rồi, Lý Dương gõ QQ Triệu Dương.

“Tác giả đại nhân, xin chào ~ ”

“Chào.”

“Chúng ta cùng hợp tác thật tốt nhé ~><~>

“Ân.”

“Về thu âm công thụ của cậu ~ ”

“Tôi có một yêu cầu, người phối âm công thụ có thể hay không để tôi chỉ định.”

“Ách, cái... Tôi không biết có thể liên hệ với người cậu muốn hay không a.”

“Này cậu không cần lo, tôi nghĩ thụ âm phù hợp nhất chính là cậu, công âm để xem đã.”

“(o) a?!”

“Tốt lắm, có việc, tôi thoát trước.”

“Chờ, chờ một chút a!!”

...

Nhìn câu cuối cùng của Triệu Quân trên màn hình, Lý Dương khó hiểu gãi tai, trước cũng không nói cậu không phải CV, chính là để cậu phối âm, Triệu Quân nếu nghe được, cậu không phải là lộ mất sao?

Bất quá nghĩ lại, thế giới lớn như vậy, thanh âm tương tự chính là cũng có khối người đi, huống hồ... Cậu này là có thể phối âm cho tiểu thuyết của Triệu Quân a...

Icon QQ Triệu Quân đã thành mặt xám xịt, Lý Dương nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể thực hiện yêu cầu cứng đầu của hần thôi. Chờ lát nữa liền thông tri người trong tổ kịch đi, để còn yêu cầu biên kịch Thanh Lam sớm viết kịch bản a.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghĩ xong liền bắt tay vào làm, biên kịch Thanh Lam muối tử làm việc rất có năng suất, trước giờ cơm chiều đã hoàn thành xong kịch bản, Lý Dương nhìn một chút thấy không có gì đáng ngại, liền gửi ngay cho Triệu Quân.

Bất quá QQ của hần một chút động tĩnh cũng không có, Lý Dương ôm máy tính nhìn giường Triệu Quân phía đối diện, phỏng đoán hần đang ở mã tự (nguyên văn: - mã tự, có lẽ là đi điểm danh a) đi, thế là chính mình cân nhắc xem lại kịch bản phần lời thoại của nhân vật thụ.

Đến khi Lý Dương vừa xem xong lần thứ ba, Triệu Quân đột nhiên gọi hần cùng ra ngoài ăn cơm. Lý Dương đã sớm đổi ngẫu, đang muốn đứng dậy xuống giường, nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì, thế là lên tiếng khước từ: “Ngô, tôi, tôi vẫn chưa thấy đói, cậu ăn đi trước đi.” Bụng đột nhiên kêu một tiếng, hần hần là cái gì cũng chưa nghe thấy a...

Triệu Quân chính là thấy ánh mắt Lý Dương có điểm cổ quái, không nói gì, mặc áo khoác liền trực tiếp ra cửa đi.

Đợi khi hần quay lại, trên tay thế nhưng nhiều hơn một hộp cơm, thuận tay đưa cho người đang nằm trên giường vào mạng là Lý Dương.

Lý Dương kinh ngạc đưa tay nhận lấy hộp cơm, tâm một trận ầm ập, nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

“Không cần.”

Triệu Quân vừa lên QQ, không ngoài ý muốn nhận được tệp tin Lý Dương gửi qua. Liền đoán cậu vừa này không muốn cùng mình ra ngoài ăn cơm là muốn một mình trộm thu âm. Triệu Quân có điểm không vui bĩu môi, nhưng trong lòng lại rất là cao hứng, bởi vì có thể nghe giọng Lý Dương đọc lời thoại của nhân vật mình viết ra a.

Lý Dương một bên ăn cơm, một bên trộm nhìn Triệu Quân, chỉ thấy hần đeo tai nghe lên, nghĩ đến hần có thể đang nghe thu âm của mình, liền cảm thấy một trận tim đập gia tốc.

Triệu Quân có thể hay không chê thanh âm cậu một chút cũng không có khí chất thụ? Có thể không thích thanh âm của cậu không? Có thể hay không... Càng nghĩ, cậu lại càng khẩn trương, kể cả món thịt kho (nguyên văn: - hồng thiêu thịt sao, sệt gg ra hình bên dưới cùng nha) yêu thích nhất ăn tới miệng đều cảm thấy không có hương vị gì.

Đợi Lý Dương ăn xong cơm chiều lên QQ liền thấy, QQ Triệu Quân quả nhiên đang sáng đèn, cậu vội vàng gọi.

“Tác giả đại nhân, kịch bản cậu đã xem chưa? Nếu cảm thấy chỗ nào không hợp lý, thỉnh cho tôi biết, chúng ta cùng hảo hảo sửa chữa.” Lý Dương chỉ là không đề cập tới chuyện cậu gửi đoạn thu âm ngắn kia cho Triệu Quân.

“Thanh âm nghe không tệ.” Lý Dương không đề cập tới, cũng không có nghĩa là người nào đó sẽ không nói a, muốn trốn tránh lại bị bắt được, trong lòng Triệu Quân cười trộm.

“...”

“Rất giống một bạn cùng phòng của tôi.”

“...” Không xong! Đừng nói là bị phát hiện? Lý Dương khẩn trương đến chuột nắm trong lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi.

“Bất quá, tôi còn có một yêu cầu.”

“Ách, yêu cầu gì?” Lý Dương đột nhiên có dự cảm không lành...

“Tôi nghĩ trước nghe thử H âm của cậu.”

“...” Ai có thể cho cậu biết, này là chuyện gì (nguyên văn: - này là ở xướng na ra hí, không rõ lắm nhưng chắc nghĩa tương tự) a?

“Như vậy đi, tôi đi mã tự.”

“Tác giả đại nhân

chờ một chút a!!!”

...

Lý Dương mắt thấy QQ thoát ra, thế nhưng bản thân hẩn lại ôm máy tính ngồi đối diện không biết đang làm cái gì, mà chính mình không dám bảo hẩn thu hồi yêu cầu.

Đoạn H kia cũng không viết rõ ràng, cho nên sau này sửa thành kịch bản cũng không có bị cắt đi. Cậu thế nào chỉ nghĩ tới phổi âm mà quên mất còn có đoạn H kia a.

Sợ gg ra hình này, chính xác là thịt kho tàu a~ nhìn ngon quá OoO

Hết phần 6

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

H âm a H âm, thông thả cũng đến cuối tuần, Lý Dương cả tuần này thực như trên chảo lửa, lúc cậu vài lần muốn thử thu âm, trong phòng thế nhưng lại có người, thực khiến cậu lo muốn chết a. Hơn nữa vừa nghĩ tới Triệu Quân có thể nghe thấy mình thu H âm, mỗi lần nhìn Triệu Quân, hai má liền không thể khống chế mà biến hồng.

Thật vất vả chịu đựng tới Thứ bảy, trong phòng chỉ còn lại hai người cậu và Triệu Quân. Tối giờ cơm chiều, Triệu Quân bò xuống giường kêu Lý Dương cùng đi ăn cơm, hôm nay cả ngày đều ở trong phòng rồi.

Lý Dương từ chối nói không muốn ra ngoài, chờ lát nữa ăn mì gói (nguyên văn: - phao miến) là được, vừa nói vừa chỉ chỉ mì gói vị thịt kho vừa mới mua hôm qua để ở trên mặt bàn.

Triệu Quân lần trước nói phải nghe thử H âm của cậu, cậu đã kéo dài một tuần lễ rồi, cũng may đối phương không có thúc giục hay cảm thấy không kiên nhẫn, hoặc có thể đối phương cũng không quan tâm đến tiến độ kịch của cậu đi, kỳ thật ban đầu còn không phải cậu tự mình một sương tình nguyện muốn tiến gần đối phương thôi sao...

Triệu Quân nhìn thoáng qua ánh mắt có điểm trốn tránh của Lý Dương, cái gì cũng không nói liền đi ra cửa.

Lý Dương vẫn đợi cho đến khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, liền lập tức mở ghi âm.

Ban đầu, cậu chỉ biết phát ra những thanh âm đơn điệu vô nghĩa như “Ân a”, sau chính cậu nghe lại cũng cảm thấy không thể chấp nhận được, hướng chỉ này còn phải gửi Triệu Quân nghe thử a.

Lý Dương ảo não gãi đầu, bỗng nhiên một ý nghĩ trong đầu lướt qua...

Cậu chậm rãi đưa tay vói vào trong quần chính mình, cách một lớp quần lót, bắt đầu không ngừng vuốt ve. Nhắm hai mắt, tưởng tượng cái tay kia là của Triệu Quân, Triệu Quân đang “an ủi” cậu...

“Àn...” Một tiếng rên rỉ không nhịn được tràn ra, chậm rãi, cậu lấy tay kéo quần lót bên trong xuống, lộ ra tính khí bán cương.

Lý Dương bình thường cũng có khi tự mình làm, bây giờ lại xấu hổ lúng túng đến hồng cả hai má, nhưng vẫn không nhịn được muốn tiếp tục. Tốc độ tay cũng nhanh hơn, thanh âm rên rỉ rồi rạc rất tự nhiên mà phát ra.

Đang làm chợt nhìn tới máy tính vẫn ghi âm, buổi tối thật sự muốn đem cái này cho Triệu Quân nghe sao? Để Triệu Quân nghe... Nghe thanh âm cậu tự an ủi? Lý Dương đột nhiên bị ý nghĩ của chính mình kích thích, tiếp, ngón cái nhẹ nhàng xẹt qua phần đỉnh trơn bóng...

“Ách... Triệu Quân... Triệu Quân...” Lý Dương rất nhanh đến giới hạn, nhịn không được không ngừng kêu rên tên người kia, trên tay tốc độ ma xát cũng trở nên càng thêm nhanh. Cuối cùng, một cổ bạch trọc bắn ra...

“Cạch”, đột nhiên cửa phát ra thanh âm mở khóa.

Lại sợ gg phao miến ra cái ni, mà seo mì gói nhìn cũng ngon quá a

~Hết phần 7

Ta nói lần đầu edit mà vợ phải H một nửa này cũng chết rồi a~ Xi poi: Phần sau dùng tay một người “an ủi” một người a~

8. Chương 8

Lý Dương vừa đạt cao trào, khoái cảm vẫn chưa rút đi hết, cả người đều có chút xụi lơ vô lực, tàn cục vẫn chưa kịp thu thập, thế nhưng lại thấy ánh mắt nghiền ngẫm của Triệu Quân bắn qua, thật sự khó có thể chịu đựng. Lúc này cậu thật muốn có cái lỗ nào để chui xuống a, ngay cả tường không có lỗ cũng muốn chui vào luôn a.

Làm sao bây giờ? Cũng không biết Triệu Quân có nghe thấy mình lúc cao trào gọi tên hắn không... Lý Dương bắt đầu cảm thấy hoảng hốt, nhưng cậu càng khẩn trương, lại càng cứng ngắt động cũng không thể động.

Triệu Quân thuận tay đóng cửa lại, chậm rãi đi tới trèo thang lên đến giường Lý Dương, cũng không chờ tên Lý Dương đang ngốc lảng kia phản ứng, trực tiếp đẩy ngã cậu, nhắm chuẩn cái miệng vừa mới phát ra thanh âm dụ nhân hạ xuống một trận lang hôn.

Nếu Lý Dương biết hắn ra cửa kỳ thật không có đi ăn cơm, mà là trốn ở ngoài cửa nghe trộm thì sao nhỉ?

Ngô, hắc là hai má sẽ đỏ như quả hồng chín đi, mặc dù cậu gần đây cũng không có “ý định” gì với hắn nhưng cũng luôn là đáng vẽ hai má hồng hồng a.

Không suy nghĩ thêm nữa, Triệu Quân tiếp tục cúi xuống cày cấy lãnh địa của mình. Trong tai nghe đến Lý Dương bắt đầu phát ra thanh âm thì nhin không được cười, tái đến mặt sau thì rên rỉ càng lúc càng khêu gợi, hắc ở bên ngoài đã sớm nhin không được, cho nên hắc cũng là không có nghe rõ Lý Dương kêu tên mình.

Tiến vào liền thấy người nọ đang chìm ngập dư cảm sau cao trào, hình ảnh gợi cảm càng làm người muốn phun máu mũi a, thật sự là... Khiến hắc không nghĩ hóa thân thành cầm thú tấn công con mồi cũng không được a.

“Triệu, Triệu Quân...” Nhân lúc được thả ra sau nộ hôn dài muốn chết, lý trí Lý Dương rốt cục cũng quay về, nhìn đến đầu Triệu Quân đang chôn ở trên người mình kia, hai má oanh một tiếng lập tức đỏ bừng. Đây đến tốt cùng là tình huống gì nha? Không cần néo đùi, cậu cũng xác định được chính mình hiện tại không phải đang mộng xuân a.

“Ặn?” Triệu Quân ngẩng đầu, hướng về phía trước nhẹ nhàng đặt một nộ hôn lên môi Lý Dương, phát ra giọng mũi ái muội dò hỏi.

Lý Dương trong nháy mắt ngây người, muốn nói cái gì cũng đã quên mất.

Thấy Lý Dương không nói chuyện, Triệu Quân liền tựa đầu lên vai cậu khiêu khích vành tai, không ngoài ý muốn dẫn ra một tiếng rên rỉ khó nhin.

Ghé sát vào bên tai cậu, Triệu Quân khinh thanh hấp dẫn nói: “Lý Dương, nói cậu yêu tôi.”

“Ặn? Nói cái gì?” Chỉ cảm thấy nhiệt khí nóng bỏng của Triệu Quân không ngừng phun lên căn cổ cậu, Lý Dương nhất thời có chút tâm ngứa khó nhin, nghe không rõ Triệu Quân nói cái gì.

“Nói, cậu yêu Triệu Quân.” Triệu Quân một bên tiếp theo kiên nhẫn dụ hồng (*dụ – dụ dỗ, hồng – lừa gạt*), một bên cầm lấy thanh nhiệt thiết lộ ra bên ngoài quần lót Lý Dương, cao thấp xoa nắn.

“Chính là... A... Tay cậu...” Lý Dương xê dịch thân mình, không tốt! Phía dưới giống như lại có dấu hiệu ngẩng đầu. Triệu Quân khi nào thì học được cái thủ đoạn này a...

“Chính là cái gì, đều là tôi nói trước.” Triệu Quân vẫn như cũ không tha cho cậu.

“Nga?! Có sao? Tôi thế nào lại không biết?” Lý Dương kinh ngạc hỏi. Nếu là thật, cậu lại thế nào bỏ qua được thổ lộ của Triệu Quân, để rồi hiện tại bị rơi vào thế bị động này?

“Nga, ai, Lý, Dương, tôi yêu Lý Dương a.” Triệu Quân từng chữ từng chữ nhấn mạnh bày tỏ, lực đạo trên tay cũng tăng thêm, cũng không khiến Lý Dương cảm thấy đau đớn, chính là càng nhiều thêm khoái cảm đánh úp lại.

“A... Cái gì... Dừng tay a... Cậu có phải hay không đã biết... A ân...” Đột nhiên khoái cảm dâng lên khiến lời nói của Lý Dương đứt đoạn, nhưng vẫn nhịn không được mà rên rỉ ra miệng. Miệng thì đang nói đối phương buông tay, nhưng hai bàn tay vẫn là luyến tiếc không muốn đẩy Triệu Quân ra, ý nghĩ cùng cơ thể trái ngược thế này làm cậu bối rối không thôi.

“Ân.” Triệu Quân thuận thế hôn lên làn da trên cổ Lý Dương, biếng nhác dùng giọng mũi trả lời.

“Ách... Vậy cậu thế nào lại bắt tôi phối thụ âm?” Lý Dương thẳng đến lúc này mới cảm giác chính mình giống như con mồi lọt vào bẫy thợ săn sớm giăng ra.

“Ta là nghĩ muốn... Kia, cậu nghe thử, tôi phối công âm của cậu thế nào...” Triệu Quân nâng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Lý Dương khóe mắt hồng hồng, lại cúi đầu ngăn chặn cái miệng đang muốn chất vấn của đối phương.

“Ngô ngô... Ân...”

9. Chương 9

Không lâu sau đó, bộ kịch truyền thanh tên Âm luyến kia cuối cùng cũng chính thức phát hành. Bất quá phối âm tiểu thụ không phải Lý Dương, phối âm tiểu công cũng không phải Triệu Quân. Mà trong tổ kịch Hải Báo tuyên truyền bộ kịch này cũng giống như đối người một người mới, tên là “Ngã ái chiêu quân” (*Ngã – tôi, ái – yêu, chiêu – bày tỏ và chiêu đạo gần giống Triệu, quân – Quân trong Triệu Quân; cho nên bốn chữ này chỉ mang ý nghĩa “Tôi yêu Triệu Quân” thôi*).

...

Cho tới nay, Triệu Quân cùng Lý Dương thật giống như hai người đang chơi trò trốn tìm, người trốn thì cứ tưởng nơi ẩn náu của mình thật bí mật, nhìn người đang tìm mình bên ngoài len lén trộm cười, nghĩ muốn chờ đối phương nhận thua trước, chính mình lúc đó liền nhảy ra dọa hấn nhảy dưng. Thế nhưng không biết rằng người đi tìm kia kỳ thật đã sớm biết được chỗ ẩn náu của mình, chính là ở bên ngoài giả vờ đau khổ tỏ vẻ tìm không thấy, chờ người nọ tự động nhảy ra liền rơi vào bẫy đã sớm chuẩn bị a.

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choi-tron-tim>